

Dvylika laiptelių

KAD MOKYKLOJE VISADA BŪTŲ GERA

Manęs paprašė parašyti apie tai, kas naujo, įdomaus šiais mokslo metais mūsų mokykloje. Susimąsčiau, kas gi kitaip šiais metais.... Ir pradžioje į galvą atplaukė vienintelis vaizdinys: voverė rate. Visas gyvenimas sukasi ratu, o mokykloje tai ypač ryšku: ruduo - pavasaris, ruduo – pavasaris, rugsėjo pirmoji – brandos egzaminai, rugsėjo pirmoji – brandos egzaminai... Ir kas gi čia gali būti naujo?! Bet... yra mažutis „bet“ © Kiekviena rugsėjo pirmoji būna ir tokia pati, ir kitokia.

Kaip ir kiekvieną rugsėjį, taip ir šį į mokyklą atskubėjo pailsėję, besišypsantys mokytojai bei pasipuošę įvairiaspalvių gėlių puokštėmis mokiniai. Kas kitaip? Visus stebi smalsios ir šiek tiek išsigandusios pirmokų akys. Mašliai ir šiek tiek su grauduliu viską stebi abiturientai. Ir kiekvienais metais mus stebi vis kiti pirmokai, juos ilgesingai palydi vis kiti dvyliktokai. Lyg viskas ir taip pat, bet ir kitaip.

Tuo mokykla ir skiriasi nuo kitų įstaigų, kad čia rutina kitokia, su nukrypimais. Bėgi, bėgi, bėgi ir še tau, mokytojų dienos proga vaikų siurpriziukas – smuiko garsai vos išgungus pro duris, žvakių šviesoje spindintys rudens lapai koridoriuose, poezijos posmai, skambantys per pertraukas, nuotaikinga programa.... Ir vėl įsisuki į tą užburtą ratą, ir vėl skubi, vėl darbas veja darbą... Skambutis. Prieš dešimt, o gal dvidešimt metų baigusi laida norėtų susitikti mokykloje su mokytojais. Buvusių mokinių spinduliuojančios dėkingumu akys (kaip ir prieš dvidešimt metų), gausybė šiltų žodžių mokytojams, linksmi prisiminimai... Dėl tokių akimirų verta bėgti ratu! O visa kita – tik smulkmenos, kurios anksčiau ar vėliau taps įprasta rutina: suremontuoti koridoriai, nuotraukos ant sienų, langų, renovuoti tualetai, nauja įranga, uniformos.... Nors iš tų smulkmenų susideda gyvenimas, bet svarbiausia mokykloje yra žmonės, jų bendravimas, jų likimai. Kadangi tie žmonės – vaikai – čia pabūna vos dvylika metų, tradicinės rutinos būti negali. Jie ateina, pabūna ir išeina, palikdami tik jiems vieniems būdingus įpročius, nuotaikas, pasiekimus, džiaugsmus ir nuoskaudas. Pasiima viską, ką gali duoti mokytojas, mylintis, suprantantis ir užjaučiantis mokytojas.

Taigi, mokykloje kiekviena diena kiekvienam gali atnešti kažką naujo ir netikėto. Todėl turime džiaugtis vienas kito buvimu šalia, čia ir dabar, turime dalintis tuo, ką turime geriausio, nes gyvenimas kuriamas ne iš to, ką gaunate, o iš to, ką duodate kitiems.

Visus sveikinu su naujais mokslo metais, o mokytojus – su nuostabiausia rudens švente - Tarptautine Mokytojų diena! Mielieji mokytojai, nepamirškite svajoti, nes tik svajonės suteikia mums sparnus.

Pavaduotoja ugdymui Lina Šakelytė

Kituose puslapiuose skaitykite

Kasdienybės perlai	2
Ilgiausiai mūsų mokykloje dirbantys mokytojai	2
Mūsų mokykloje mokėsi ir ją baigę mokytojai	2
Mūsų mokytojų kredo	3
Kada laimingi mūsų mokytojai?	3
Iš praeities į dabartį	4
Išvyka į Kauno senamiestį	4
Senamiesčio perlai	5
Kai žmogus, gamta ir menas susilieja	5
Dvyliktokai apie rugsėjo pirmąją	6

Kasdienybės perlai

Mūsų mokytojai – tai mūsų autoritetai.

Kas žiūrėdamas į, tarkim, vandenį, susimąstė, kad tai tobulas daugybės dalelių junginys?

Ar mokėjote prieš ateidami į mokyklą teisingai užrašyti savo prisistatymą lietuviškai, angliškai ir rusiškai?

Kas galėjo pamanyti, kad kailiniai ne šildo, o tik sulaiko kūno spinduliuojamą šilumą?

Prisipažinkite, juk prieš pirmą kartą čia įžengę, žmogaus širdį įsivaizdavote Valentino širdutės formos.

Ir kas jau kas, bet šaknys, koordinatės ir Pitagoras su visom savo teoremom buvo tiek pat toli nuo jūsų minčių, kiek Lietuva nuo Afrikos, apie kurią daug kalbėsite (ar jau kalbėjote) per geografijos pamokas.

Sukaupų žinių perdavimas iš vienos kartos į kitą visuomet buvo vienas svarbiausių dalykų žmonijos raidos istorijoje. Visuomet mokytojai turėjo mokinių, o mokiniai – mokytojų. Šie žmonės nusipelno ypatingos pagarbos, nes jie verčia mus tobulėti, leidžia atrasti save ir pasireikšti. Protas yra didžiausia jėga, kokią žmogui įmanoma turėti. Būtent neįtikėtinas jo išvystymas daro mus unikaliausia kada nors egzistavusia gyvybės forma.

Mokytojos žarsto mums perlus penkis kartus per savaitę, ir nors daugelį jų mes užmirštame ar išbarstome, didelę dalį ir pasiimame. Man taip pat kaip ir jums sunku įsivaizduoti, kaip po kokių dvidešimties metų aš ilgėsiuos mokyklos ir labai jau norėsiu vėl pasiklausti apie ekspansinę JAV užsienio politiką ar periferines jutimo organų dalis, bet tiesa yra ta, kad mūsų mokytojos mus turtina daug labiau, nei mes įsivaizduojame.

Tad užmirškime nuoskaudas dėl daug namų darbų, sunkių kontrolinių ir anaipol šypsenos nekeliančių pažymių ir pasakykime didelį AČIŪ mūsų mokytojoms už jų kantrybę mus mokant ir ruošiant ne tokiai jau tolimai šviesiai ateičiai.

Su Mokytojų diena!

Giedrė Marozaitė 9 a kl.

Ilgiausiai mūsų mokykloje dirbantys mokytojai:

Marija Praniienė — matematikos mokytoja.

Danutė Čaikauskienė — lietuvių k. mokytoja.

Antanas Stagniūnas — kūno kultūros mokytojas.

Mūsų mokykloje mokęsi ir ją baigę mokytojai:

Sarapinienė Rita — lietuvių k. mokytoja.

Kisielienė Irma — matematikos mokytoja.

Stagniūnaitė Rita — kūno kultūros mokytoja.

Matizonkienė Inesa — pradinėjų klasių mokytoja.

Pečkienė Skaistė — pradinėjų klasių mokytoja.

Unikauskienė Audronė — dailės mokytoja.

Kulviečiuvienė Dalia — vokiečių k./anglų k. mokytoja.

Mūsų mokytojų kredo

- Rita Sarapiniėnė: Tobulėk ir pasaulis bus geresnis.
- Aušra Krasauskienė: Niekada nenukabink nosies.
- Irena Jūrevičiūtė: Jei norite, kad gyvenimas jums šypsotųsi, iš pradžių dovanokite jam savo gerą nuotaiką.
- Audronė Unikauskienė: Paskubėsi — žmones prajuokinsi.**
- Lina Šakelytė: Visada maniau, kad norėdamas mokyti kitus, žmogus turi prabilti meilės balsu, ypač mokytojas, mokydamas vaikus.
- Jūratė Šukelienė: Nemoki – tai mokykis, bet stenkis viską daryti pats.
- Regina Baltušienė: Mokytis, mokytis ir dar kartą mokytis.
- Rinalda Margelevičienė: Gyvenk ir neliūdėk .
- Irena Gedminienė: Klysti – žmogiška.**
- Rasa Miliuvienė: Gyvenimas yra gražus.
- Rusų k.: nėra tokiu dalyku, kurių negaletų padaryti žmogus, jeigu jis to nori.
- Stanislovas Milašius: Žaidimas nepralaimėtas, kol jis nesibaigė**
- išlieka jaunas, ir tobulėti.
- Zita Klimčiauskienė: Gyvenimas - įdomus nes, gali stebėti ir stebėtis.
- Laima Lukšienė: Turiu tik tiek laisvės, kiek esu parengusi gerai suformuluotų alternatyvų, iš kurių galiu rinktis dabartinėje savo valioje!
- Jolita Ramanauskienė : Viskas gyvenime turi prasmę.
- Alma Voskienė: Niekada nebūna didelių darbų be didelių sunkumų.
- Rita Stagniūnaitė : Stenkis visada judėti pirmyn. Pasiimk, kas geriausia!
- Marija Pranienė: Niekas už tave gyvenimo nenugyvens, tai turi padaryti pats.
- Lina Petraitienė: Niekada nedaryk kitam to, ko nenorėtum, kad padarytų tau.**
- Rūta Satkauskienė: Būti čia ir dabar.
- Aušra Papirtienė: Kiekviena blogame dalyke galima rasti daug gerų.**
- Parengė: Giedrė Marozaitė 9 a kl.
Reda Stundžytė 9 a kl.

Kada laimingi mūsų mokytojai?

- ☺ Etika (Papirtienė Aušra) - Visada.
- ☺ Lietuvių kalba (Sarapiniėnė Rita) - Kai klausausi mėgstamiausios muzikos, skaitau įdomią knygą, kai kiti aplink šypsosi.
- ☺ Anglų kalba (Pečkienė Skaistė) - Kai sekasi darbe. Kai visi šeimos nariai sveiki.
- ☺ Matematika (Kisielienė Irma) - Kai saulė už lango šviečia. Kai 5b klasė pasiruošusi pamokai.
- ☺ Gamta ir žmogus (Šukelienė Jūratė) - Kai visi sveiki, mokiniai geri.
- ☺ Informacinės technologijos (Doftartienė Asta) - Kai vaikai geri.
- ☺ Istorija (Stonienė Gražina) - Kai gerai pasiseka darbas, kai artimieji gerai jaučiasi.
- ☺ Muzika (Petraitienė Lina) - Visada.
- ☺ Technologijos (Stankūnienė Jovyda) - Kai prižiūriu anūkę Smiltę.
- ☺ Kūno kultūra (Šukienė Vida Odeta) - Kai vaikai geri.
- ☺ Lietuvių kalba (Jolanta Lastauskienė) - Kada aš jaučiuosi laiminga? Kai sveika mano šeima, kai mokiniai klauso ir kai šviečia saulė.
- ☺ Anglų k. (Vida Žukauskienė) - Kada aš jaučiuose laiminga? O Viešpatėliau! Kai mokiniai atlieka namų darbus, viską išmoksta, stengiasi.

Parengė: Gabrielė Marčinskaitė 5 b kl.,
Evelina Vaičiūnaitė 5 b kl., Gabrielė Vainaitė 5 a kl.

MOKYKLOJE VYKO NEPAMOKINĖ DIENA

Rugsėjo 15-oji, trečiadienis, buvo nepamokinė diena. Mokiniai skubėjo ne į mokyklą, o pasklido po visą miestą: vieni lankė muziejus, kiti grožėjosi senamiesčio architektūra. Visi buvo patenkinti, nes pamatė ir sužinojo daug naujo apie savo miestą, jos istoriją, architektūrą, kultūrą

Iš praeities į dabartį

Šiais mokslo metais mes, devintokai, per pirmąją nepamokinę dieną apsilankėme Kauno miesto muziejuje. Jame mus pasitiko lazeriuku „ginkluota“ muziejaus gidė Vaida. Jos ginklas - tai jos darbo įrankis, su kuriuo ji rodė eksponatus.

Žengėme į pirmąją salę, kurioje akį patraukė išdidinta

Kauno rotušės nuotrauka. Ji atrodo tiesiog išpūdingai. Prisiminėme, kaip buvo įkurta Vytauto Didžiojo bažnyčia ir išgirdome atsitiktinai tryliktame amžiuje žvejų rastus pinigėlius, kuriuos iki šiol galime pamatyti muziejuje.

Išvyka į Kauno senamiestį

Atsikėliau, pasižiūriu į žadintuvą - devynios! Pavėlavau į mokyklą! Bet prisiminiu, kad šiandien nepamokinė diena. Šiandien važiuosime į senamiestį.

Prie mokyklos laukė daug vaikų. Mes su penktąja klase patraukėme į troleibusų stotelę ir nuvažiavome į senamiestį.

Nuėjome prie Kauno pilies. Žiūrim, ateina gidė nuostabiais rūbais apsirengusi: violetine suknele, balta kepuraitė, juodu apsiaustu. Ji mums papasakojo apie Kauno pilį, paskui ėjome apžiūrėti bažnyčią. Pirmiausia nuėjome į Šv. Jurgio bažnyčią. Vėliau apžiūrėjome daugiau gotikinių pastatų. Buvome prie rotušės, ten, kur, anksčiau buvo seimas. Aplankėme Keramikos muziejų, kur buvo visokių meno dirbinių. Senovėje ten buvo kalėjimas.

Kitose salėse labiausiai įsiminė didžiulė, sena, mūsų protėvių rankomis pagaminta dar iš lino Lietuvos vėliava, lagamino dydžio manikiūrinė (šiuolaikinės merginos tokios gal jau nepakeltų), senoviškas patefonas. Išgirdome, kaip ant Kauno herbo atsirado stumbras, kaip buvo įkurtas muziejus, kaip buvo nugriauta ir atstatyta Kauno miesto pilis.

Iš jaukių salių leidomės į vėsus ir šiek tiek baugų rūšį, kuriame išvydome įdomių ir originalių nuotraukų parodą.

Išvyka į muziejų paliko didelį įspūdį, nes pamatėme tai, ko nepamatysi kituose muziejuose. Smagu buvo ir pabendrauti su klasės draugais, pasidalinti įspūdžiais, nes bendra veikla geriausiai suartina žmones.

Gabija Tautkutė 9 b kl.

Dar matėme Perkūno namą. Jo kieme buvo daug vaikų su žaliais švarkais. Sužinojome, jog tai Jėzuitų gimnazijos gimnazistai. Perkūno namo rūsiuose buvo labai įdomu, pamatėme, kur senovėje buvo laikomas maistas ir vynai.

Buvome prie Vytauto bažnyčios, prie Nemuno, ten atsisveikinome su gide, garsiai sušukome jai „ačiū“.

Prie Nemuno, krantinėje, galėjome nusifotografuoti ir palakstyti.

Po ekskursijos visi buvo išalkę, todėl nuėjome į kavinę, pasistiprinome ir važiavome namo. Troleibuse vaikai dalijosi įspūdžiais, garsiai kalbėjo, o žmonės labai pyko, kad per garsiai kalbame.

Namie papasakojau tėvams apie tai, ką pamačiau. Labai norėčiau dar važiuoti į kokią nors ekskursiją. Tikiuosi, važiuosim.

Gabrielė Marčinskaitė 5b

Paulina Svetikauskaitė 5b

Milėna Mickūnaitė 5b

Mantas Kaziukaitis 5b

Senamiesčio perlai

Rugsėjo 15-oji diena, lietingas ir apsiniaukęs rytas, tačiau mes laimingi, nes šiandien ekskursijų diena, na, o ekskursija ne į bet kur, į „ko gero, didingiausią Kauno vietą- senamiestį. Vietą, traukiančią net ir išrankiausio menų gurmano akį.

Koks gi senamiestis be bažnyčių, didingų paminklų ir, žinoma, akmenimis grįsto kelio. Kauno senamiestyje gausu gotikos, baroko ir renesanso stiliaus pastatų. Vienas iš gotikos palikimo- Šv. Mergelės Marijos ėmimo į dangų bažnyčia. Keletas ekskursijos dalyvių į ją ėjo ne su didžiausiu džiaugsmu, tačiau nežinojo, ką prarado. Pastatui taikytas gotikinis plytų rišimas- pakaitomis dėtos ilgainės ir trumpinės plytos, fasaduose sudėlioti rombų raštai, nuo kurių grožio net paskausta akys. Tai seniausia bažnyčia Kaune, pastatyta 1400m. ji priklausė pranciškonams. Bažnyčios vidus įrengtas rytietišku būdu, suklotas iš lauko akmenų. Bažnyčią galima rasti dešiniajame Nemuno krante šalia Aleksoto tilto.

Antroji bažnyčia, ko gero, didingiausia, vadinama gotikos dukra, yra Šv. Apaštalo Petro ir Povilo arkikatedra. Šis statinys garsėja tiek legendomis, tiek plačia istorija. Sakoma, kad jis dar vadinamas „Jaučiu be vieno rago“, nes ant bažnyčios stogo pastatytas tik vienas bokštas su varpine. Bažnyčia daug kartų restauruota, todėl įgavo renesanso, baroko ir neogotikos stilių. Viduje vyrauja ypač vertingi zakristijos kriptoliniai skliautai, na, o Arkikatedros rūsyje palaidotas Motiejus Valančius. Ši bažnyčia pradėta statyti 1413m. o vėliau keliskart renovuota.

Senamiesčio centre išsikūrusi Rotušė, kurią pamatę visi apsidžiaugė, ir kalbos apie ją pasipylė lyg iš gausybės rago. Iš pirmo žvilgsnio bažnyčia vienuoliktokams atrodė kaip įprasta Lietuvos bažnyčia, tačiau joje pabuė, jie visiškai pakeitė savo nuomonę, susidarė puikų įspūdį.

Kai žmogus, gamta ir menas susilieja

Rugsėjo dvidešimt ketvirtoji. Penktadienis, savaitės pabaiga. Žinoma, visi nori atsipūsti po įtemptų darbų, tačiau liko viena pareiga. Pareiga ne tik sau, bet ir savo miestui – A. Mickevičius poezijos popietė. Būtent į šį renginį mūsų mokyklos mokiniai ėjo daugiausia dėl gero lietuvių kalbos pažymio, tačiau renginio metu susirinkusiųjų nuotaika pasikeitė, ir pažymys jiems tapo nesvarbus.

Prisipažinsiu, aš taip pat ėjau ne savo noru, tačiau faktas tas, kad ėjau tikrai neveltui. Renginys prasidėjo slandžiai, žmonės rinkosi, klarnetininkas paėmė į rankas instrumentą. Minėjimas prasidėjo nuo garbingiausio svečio – Gruzijos ambasadoriaus Lietuvoje pagerbimo.

Šis pastatas turi net klasicizmo bruožų. Rotušė iškilo XVIIa. antroje pusėje. Fasadas- balto dramblio kaulo atspalvio. Šiuo metu Rotušėje vyksta ne tik santuokos, bet ir priimami garbingi miesto svečiai, vyksta oficialūs renginiai.

Na, ir pastatas, be kurio senamiestis būtų kaip laivas be kapitono, yra Kauno pilis. Ji pastatyta Nemuno ir Neries santakoje. Pilis buvo žymiai apgriauta, tačiau dabar restauruojama. Dar verta aplankyti Nemuno uostą, kuriame ilgai neužsibuvome, nes nemenkai lijo ir buvo šalta. Senovėje uostas buvo vadinamas prekybos ir ekonomikos gigantu. Verta dėmesio „Anties smuklė“, kurioje rinkdavosi stambiausi pirkliai, bei daug kitų vietų.

Man asmeniškai didžiausią nuostabą sukėlė Šv. Apaštalo Petro ir Povilo arkikatedra. Tai Lietuvos pasididžiavimas, išties traukiantis akį.

Turistaujant Kaune būtų nuodėmė neaplankyti senamiesčio, nes tai reto grožio vieta, kurioje kaskart gali atrasti ką nors nauja.

Gintaras Petrošius 11 a kl.

Na, o svečias taip pat reždamas nuoširdžią ir emociingą kalbą nepagailėjo gerų žodžių Lietuvai ir mus patikino, kad esame šauni ir didinga tauta.

Ką gi, prasidėjo elėraščių skaitymas: poetės ir poetai skaitė savo kūrybą. Nebuvo apsieita ir be ašarų, juk gera lyrika sujaudina iki širdies gelmių.

Aš sėdėjau prie didingo ažuolo ir kvėpavau gryną, š v a r ū o r a , m ě g a u d a m a s i s ypatinga akimirka, ir supratau, kad čia eiti tikrai buvo verta.

Klausiausi, kaip klarneto garsai susilieja su vis dar žaliu medžių ošimu, girdėjau prasmingas, emociingas eiles, pamačiau, kad poeziją mėgsta daug kauniečių. Kitą kartą ateisiu čia galbūt ne vien dėl gero pažymio...

Gintaras Petrošius 11a kl.

Rudenėlis

Vėl išskrenda paukščiai,
Jie pavasarį grįš.
Krenta lapai nuo medžių,
Kitamet jie pražys.
Pilni sodai obuolių,
O daržuose daug žmonių.
Visi dirba, skuba, pluša.
Kiek daržovių... kiek maišų!
Štai kiek žiemai atsargų.

Paulina Sventikauskaitė 5B kl.

Į mokyklą

Rudenėlis jau atėjo,
Medžių lapai krist pradėjo,
Ir dieneles jau atšalo,
Saulė leidžiasi už klevo.
Į mokyklą einam uoliai,
Nes vaikai mes juk vikruoliai.
Mums nebaisūs rudens šuoliai.

Montvydas Titas 5B kl.

Ruduo

Septyni lašeliai lietaus
Rudens naktį tylią,
Kai krenta visi iš dangaus,
Jie pramuša stingdančią tylą.

O gatvė nyki ir liūdna,
Apkritus nugeltusiais lapais,
Kur stovi du medžiai greta.
Numetusios rūbus jau šakos...

Reda Stundžytė 9a kl.

Gražus rudenėlis

Rudenėlis, rudenėlis,
Nusidažo klevo lapai raudonai.
Rudenėlis, rudenėlis,
Šaltas vėjas gąsdina dažnai.
Išpilsiu į puodelį aš karštos arbatos,
Pasiimsiu gerą knygą į rankas
Ir linksmai praleisiu rudenėlį,
Nes matysiu tik gražias spalvas.

Lina Obelevičiūtė 5b kl.

Tavo pasaulis

Pagauk snaigę, ir ji ištirps tavo delne...
Pasisemk vandens, ir jis išbėgs iš tavo saujos...
Nuskink gelės žiedą, ir jis nuvys tavo rankoj...
Pasemk saują smėlio, ir jis išbyrės pro pirštus...
Paliesk lietaus lašą, ir jis nuslys tavo delnu...
Įkvėpk gaivaus, šalto oro, ir jis sušils dar nespėjus pajusti...
Pasodink medį, ir jis pasislėps po sniego paklote...
Pastatyk sniego senį, ir jį ištirpdys saulės spinduliai...
Pabandyk uždengti saulę delnu, bet ji išsprūs pro pirštus...
Bėk su vėju, ir jis apgaubs tave pasukdamas į kitą pusę...
Gyvenk. Stebėk. Jausk. Tikėk. Imk. Džiaukis.
Bandyk. Mylėk!..

Reda Stundžytė 9a kl.

Ruduo

Ruduo — tai geras metų laikas, Ruduo—tai kardelių žydėjimo metas, Mokykloje mokslo metai prasidėjo.
Voratinklių visur tik draikas. Paukštelis balkone svečias jau retas. Vaikai į mokyklą sugužėjo.
O jau lapų ant medžių gražumas, Miške žmonės renka grybus: Rudenį tikrai puiku,
Akis žavi jų nuostabus margumas. Umėdes, raudomviršius, baravykus... Visiems linksma ir smagu.

Neringa Šniraitė 5 b kl.

Mokslo metai jau įgauna pagreitį. O juk taip neseniai, atrodo, buvo rugsėjo pirmoji. Abiturientams ji buvo paskutinė šioje mokykloje. Štai ką jie galvojo rugsėjo pradžioje apie paskutinius mokslo metus.

Jau esu dvyliktokas, rugsėjo pirmąją jaučiausi keistai: juk visai neseniai pats buvau pradinukas, o šiais metais vedžiau pirmoką. Tai paskutiniai metai, kai mokausi šioje mokykloje su savo draugais. Visko buvo, visko dar bus, bet mokyklos laikų nepamiršiu ir stengsiuos baigti mokyklą, nes čia statau savo gyvenimo pamatą.

Erikas Ruseckas 12 kl.

Sulaukęs paskutinės rugsėjo pirmosios dienos supratau, kad atėjo laikas, kuris nulems mano didžiąją gyvenimo dalį. Privalau atiduoti visas jėgas mokslui, kad ir kas bebūtų. Tikrai suprantu, kad gailėsiuos bei pasiilgsiu praeities, nes bus nauji rūpesčiai. Galvodavau, kad mokykla - tai pati nuobodžiausia, įkyriausia vieta, kurioje praleidžiu labai daug laiko. Bet klydau.

Sulaukus aštuoniolikos metų, iškilo daugiau rūpesčių. Supratau, kaip buvo gera einant į vaikų, darželį, o vėliau po kelių metų į mokyklą.

Erikas Pažėra 12 kl.

Rugsėjo pirmąją sutikau su nerimu. Paskutiniai metai, egzaminai, greitas aplinkos pasikeitimas. Nuolatos galvoju, kad nepajusiu, kaip prabėgs šitie metai. Jie bus išbandymas mums, nes nuo pastangų priklauso mūsų ateitis, darbas. Baisu prigalvoti, kad nuo paprasčiausio egzamino gali nudegti visam gyvenimui, tad reikia pasiruošti, išmokti tai, ko neišmokai, padaryti viską, kas padėtų ateityje.

Klasiokams, draugams norėčiau palinkėti šiais metais surimtėti, pasverti mokslo ir liksmybių svarbą, gerai išlaikyti egzaminus.

Vitalijus Krivoščenko 12 a kl.

Kadangi esu dvyliktokas, prižadu jums, lietuvių kalbos mokytoja Rita Sarapiniene, labai stipriai mokyti ir siekti tik geriausių rezultatų. Iš šių metų tikiuosi, kad jie bus patys geriausi ir atsimentiniai metai mokykloje.

Pirmokus vesti buvo keista, metai po metų vedė juos kiti, o dabar atėjo ir mums ta garbė juos vesti, matyti mažųjų džiaugsmą pirmą dieną mokykloje.

Arnoldas Bernotėnas 12a kl.

Linkime nepamiršti pasižadėjimų sau patiems. Sėkmės jums visuose darbuose!

Kovo 11-osio g. 50, Kaunas
Telef.: 8-37) 45 14 18
E-pašto adresas: kovo11vm@kovo11.kaunas.lm.lt

Laikraštį parengė:

Gabrielė Marčinskaitė 5b kl., Evelina Vaičiūnaitė 5b kl., Gabrielė Vainaitė 5a kl., Giedrė Marozaitė 9a kl., Reda Stundžytė 9a kl., Gabija Tautkutė 9b kl., Gintaras Petrošius 11a kl.

Lietuvių k. vyresnioji. mokytoja Rita Sarapiniene, informacinių technologijų mokytoja Asta Doftartienė.